

Fantasie

Een onmisbaar stuk gereedschap voor een schrijver is fantasie. De meeste mensen hebben daar als kind meer dan genoeg van. Helaas wordt er op school en in je studie vooral veel aandacht besteed aan wat anderen bedacht hebben en wat je IN je hoofd

moet zien te krijgen, in plaats van hoe je wat jij in je hoofd hebt eruit krijgt.

Gelukkig kun je je fantasie weer aanwakkeren. Dat is vooral een kwestie van doen.

Teken, schrijf, zing, maak muziek, bouw, verzin, ga lekker aan de gang. Wees niet bang om stomme dingen te verzinnen; die kunnen je vaak juist weer op goeie ideeën brengen!

Luisteren en kijken

Schrijvers kunnen heel goed luisteren en kijken. Als ik op een feestje ben, luister ik naar alle verhalen die ik hoor. En ik kijk hoe mensen zitten, wat ze aan hebben, welke hapjes er op tafel staan, hoe gasten op elkaar reageren. En ik luister niet alleen naar wat iemand zegt, maar ook hoe iemand het zegt. Als iemand op treurige toon zegt: *'Ik ben vanavond alleen thuis'*, zit daar een heel ander verhaal in dan wanneer iemand hetzelfde op blije toon zegt.

Er zit ook veel 'verhaal' in details, kleine dingen die niemand anders opmerkt. Een erg versleten trui, een kleine tattoo van een A op iemands arm, een man die met een zelfgeplukt bosje bloemen ergens aanbelt, een knuffeltje achter de voorruit van een auto, een jongen die voor een etalage staat, een man op straat die zomaar een salto doet, een oude vrouw met een leeg flesje cola in het park, een gevonden briefje waar *dinsdag 16 uur* op staat, een gekke schroef op straat (van een ufo?) of een

mevrouw die huppelt op straat (verliefd? Oefenen voor *So You Think You Can Dance*?) Met fantasie zit overal een verhaal in. In de stad of op het station hoor je flarden van gesprekken, of van die 'halve' gesprekken als iemand aan de telefoon zit. Bedenk hoe die verder zullen gaan. Knoop met onbekenden in de trein een praatje aan, als je dat durft. En anders luister je gewoon naar de gesprekken om je heen. Wees nieuwsgierig.

Als je je ogen en oren openhoudt, zie je overal van dit soort verhaalbeginnetjes om je heen. Je hoeft er niet voor te reizen of ongelooflijk bijzondere dingen voor te hebben meegemaakt. Het leuke van schrijver zijn is juist dat je die ongelooflijk bijzondere dingen gewoon zelf verzint. Je maakt van iets gewoons iets bijzonders. Verzin zelf het verhaal. Dat is wat schrijvers doen! :-)

Schrijven begint dus met je zintuigen gebruiken.

Echt gebeurd

Soms maken mensen iets mee waarover ze een boek willen schrijven. Dat kan natuurlijk. Je zult misschien denken: het verhaal is er al, het was ontzettend spannend/bijzonder/mooi, ik hoef het alleen maar op te schrijven.

Maar gek genoeg is het behoorlijk moeilijk om een waargebeurd verhaal leesbaar voor anderen te maken. Voor een goed verhaal gelden regels en een waargebeurd verhaal houdt

zich natuurlijk niet aan regels.

Vergelijk het hiermee: stel, er staat een prachtige boom in je straat. Je maakt er een foto van, maar tot je verbazing wordt die foto lang niet zo mooi als de boom zelf. Dat komt doordat voor het maken van een mooie foto andere regels gelden dan voor een mooie boom. Camerastandpunt, perspectief, belichting enzovoort spelen allemaal mee bij het maken van een mooie foto. Zo gelden er ook andere regels om van een interessante gebeurtenis een interessant verhaal te maken.

Wat vertel je wel en wat niet? En in welke volgorde? Waar begin je? Bovendien schrijft het veel minder vrij als je over bestaande personen schrijft. Je innerlijke criticus (bladzijde 54) zal het hoogste woord voeren. Met een verhaal dat je helemaal zelf verzint heb je veel meer vrijheid en dat maakt het, zeker als beginnend schrijver, een stuk makkelijker.

Lees boeken over autobiografisch schrijven als je je hierin wilt verdiepen.